

کاروان مشتاقان زیارت

۲۶ بهمن ۱۴۰۰ ساعت ۱۲:۰۳

قافله مذهبی همیشه مورد احترام همه است و هر کس هم که همراه آنها باشد با توجه به نیت مذهبی و مقدس کاروان، به تبع آن کسب حرمت و حیثیت می‌کند. در هر فصلی از سال، مومنان دور هم جمع می‌شوند و به عزم این یا آن زیارتگاه تهران را ترک می‌کنند.

اماکن مذهبی همواره از قداست و احترام خاصی نزد ایرانیان برخوردار بوده است. از این رو از دیرباز مردم علاقه خاصی به عزیمت به این مکان‌ها در قالب کاروان‌ها داشته‌اند. در دوره قاجار نیز علیرغم آنکه وسائل نقلیه همچون ماشین وجود نداشت، مردم طی سفرهای متعدد با کاروان‌ها، راهی شهرهای مذهبی می‌شدند.

«این کاروان‌ها با هدایت و راهنمایی یک «چاوش»، که وظیفه پیدا کردن منزل برای ماندن در شب و تهیه آذوقه، چانه زدن بر سر قیمت‌ها، راه بردن قافله و توقف در اوقات نماز همه بر عهده او است، راه می‌افتند. مسافران بومی، که برای مقصود و منظور دیگری سفر می‌کنند، برای آنکه راحت‌تر و توأم با تفریح و سرگرمی مسافرت کنند، به کاروان زایران می‌پیوندند. اینگونه قافله‌ها همیشه مورد احترام همه است و هر کس هم که همراه آنها باشد با توجه به نیت مذهبی و مقدس کاروان، به تبع آن کسب حرمت و حیثیت می‌کند. در هر فصلی از سال، مومنان دور هم جمع می‌شوند و به عزم این یا آن زیارتگاه تهران را ترک می‌کنند و اگر یکی از آنان جنازه‌ای از خویشان خود را برای حمل داشته باشد، - ولو آنکه ماه‌ها از تاریخ درگذشت وی گذشته باشد جنازه را بار قاطر می‌کنند و حتی گاهی اسباب و اثاث مسافران را نیز روی همان قاطر بار و حمل می‌کنند و این نکته گفتنی است که شیعیان تنها در حال حیات خود مشتاق زیارت اینگونه اماکن متبرک نیستند، بلکه بزرگترین آرزوی زندگی آنان این است که پس از مرگ نیز در جوار قبر یکی از امامان و قدیسان به خاک سپرده شوند و ثروتمندان در وصیتنامه خویش محل دفن خود را پیشاپیش تعیین می‌کنند...»

منبع: کارلا سرنا، سفرنامه مادام کارلا سرنا آدم‌ها و آیین‌ها در ایران، ترجمه علی‌اصغر سعیدی، تهران، زوار، ۱۳۶۲، ص ۱۴۳

